

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Ἡᾶσα πικρῆσις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν,
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Μάιος. — Ἐκτωρ Βερλιόζ: Catulle Mendés (μετάφρ. Δοσ. Εἰρ. Νικολαΐδου). — Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοξενία. — Ἡ γυμναστικὴ ἐν τῇ Τέχῃ (μελέτη τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιολόγου Φουρτβαϊγκλερ). — Χωρὶς ὄνομα (μυθ. κ. Κ. Παρρέν). — Χωρὶς προῖκα (μετάφρ. Δοσ. Εἰρ. Νικολαΐδου). — Παγκόσμιον γυναικεῖον συνέδριον. — Συναυλία. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ γυμναστικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (ἀπὸ τοῦ περὶ Ἀγῶνων βιβλίον τοῦ κ. Κεραιοπούλου). — Εἰδοποιήσεις.

Ο ΜΑΪΟΣ

Ποῖος δὲν τὸν ἐθυμίασεν ἕως τῶρα καὶ τί μένει νὰ λεχθῇ δι' αὐτόν, τὸν ὁποῖον οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν εἰς κάθε τόνον, καὶ ἐζωγράψισαν μὲ τὰ ὠραιοτέρα χρώματα τῆς παλέτας των.

Χαιδευμένος ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, λατρευτὸς ἀπὸ τὰς Μούσας, κατέκτησε γρήγορα τὰ σκῆπτρα τῆς ὑπεροχῆς καὶ ἀφῆρεσε κάθε πρηνόμιον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μῆνας, οἱ ὅποιοι ἐρῶνται καὶ παρέρχονται ἀπαρτῆρητοι.

Εἶναι ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς τῆς ζωῆς, τῶν ὁποίων ὁ δρόμος στρώνεται μὲ ἄνθη, χωρὶς αὐτοὶ νὰ κοπιᾶσουν, οὔτε διὰ νὰ τὰ σπείρουν, οὔτε διὰ νὰ τὰ καλλιεργήσουν. Πρὶν ἢ αὐτῆς τῆς γεννήσεώς του σκορπίσῃ τὸ ροδοστολισμένον ἄρμα τῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὰ ἄνθη τοῦ Ἀπριλίου, πλεγμένα εἰς στεφάνια, σκορπισμένα εἰς δέσματα, στολίζουσι τὰ σκῆπτρα τῆς νικτὸς, ἢ ὁποῖα τὸν κισσοφορεῖ, καὶ μυρώνουν τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος θὰ χαιρετίσῃ τὸ πρῶτόν του μειδιάμα.

Τὰ ρόδα τοῦ Ἀπριλίου θερίζονται ἀλύπητα, οἱ κήποι οἱ ὅποιοι ἐστόλισαν πρῶτοι μὲ τὰ χρώματα τῆς ἀνοιξέως τὴν γῆν καὶ ἐμύρωσαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ γλυκὰ καὶ μεθυστικὰ ἀρώ-

ματὰ των, γυμνόνονται ἄγρια διὰ νὰ πανηγυρισθῇ μὲ περισσότεράν ἐπισημότητα ἢ πρώτη τοῦ Μαΐου.

Ὡ! ἂν τὰ ἄνθη, μὲ τὰ ὁποῖα τόσον ὠραία μᾶς μειδιᾷ ἡ φύσις, ἔχον ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν ἀρωμάτων των, ποῖα συναυλία παραπόνων καὶ ὀδύνης θὰ ἠκούετο τὸ βράδυ αὐτὸ εἰς ὅλους τοὺς κήπους καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγρούς. Ἄν τὰ τριαντάφυλλα καὶ οἱ κῆνοι καὶ ἡ παρθενικὴ μαργαρίτα καὶ ἡ μυρισμένη βιολέττα εἴξευραν νὰ ψάλλουν μὲ ἄλλον τρόπον παρὰ μὲ τὴν ζωγραφιστὴν εὐμορφίαν των, πῶς θὰ ἐκαταρῶντο τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ τυράννου καὶ ἐγώιστου Μαΐου, εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὁποίου χύνεται ἄπονα τόση ζωὴ κάλλους, τόση ἀβρότης πετάλων, τόση ἀρμονία χρωματισμῶν, τόση μέθη καὶ γοητεία μύρων. Ὡ! ἂν τὰ ρόδα ἠμποροῦσαν διὰ μίαν στιγμὴν νὰ ἀποκτήσουν φωνήν, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ ἀποσπασθοῦν ἕνα ἕνα ἀπὸ τὰς χιλιάδας τὰ στεφάνια ὅπου στεφανώνουν σημερονόλην τὴν πόλιν, ποῖος θρῆνος καὶ ποῖον μοιρολόγι θὰ διεδέχετο τὰ ἔσματα καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἐορταστῶν τῆς ἡμέρας αὐτῆς!

Ὁ θρῆνος των καὶ τὸ μοιρολόγι των θὰ ἦτο μία κατάρρα διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν σκληρὸν καὶ ἄπονον ἄνθρωπον, τὸν αἰωνίως ἄχαριστον, καὶ ἀχόρταστον, ὁ ὅποιος δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν γενναιότητα, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις τοῦ παρέχει τοὺς γλυκυτάτους καρπούς τῆς, τὰ χορταρικά τῆς, τὰ πλούσια εἰς χυμοὺς ζωῆς, τὰ ἀρώματα καὶ τὰς εὐωδίας τῆς. Ἀλλὰ μεθυσμένος καὶ κορυβαντιῶν, βέβηλος καὶ βάνδαλος ἐννοεῖ νὰ τὴν γυμνώσῃ ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς, νὰ τῆς ἀφαιρῇ τοὺς ὠραίους στολισμούς τῆς, νὰ τὴν ἀπορφανῶνῃ ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα καὶ ἀβρότερα δημιουργήματά τῆς, ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς, ἀπὸ τὴν νεότητά τῆς, ἀπὸ τὰ τρυφερά αὐτὰ καὶ ὀνειρώδη πλάσματά

της από τα μουσικά αυτά ποιήματά της.

Και θά ἦτο κατάρτα το μοιρολόγι και ὁ θρήνος κντός, διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρκεσθη εἰς τὸν ἀ τιτλοφορηθῆ αὐτός βασιλεὺς τῆς φύσεως, καὶ νὰ στέψη τὴν κεφαλὴν του με διαδῆματα και στεφάνους, ἀλλ' ἀνακηρύττει και ἄλλους βασιλεῖς, βασιλεῖς φανταστικῶς, βασιλεῖς τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους, βασιλεῖς μιᾶς στιγμῆς ἰδιοτροπίας, τοὺς θρόνους τῶν ὁποίων ὑψώνει βάρβαρα και τυραννικὰ εἰς τὴν ἐκατόμβην τῆς μυρωμένης ζωῆς μυριάδων ρόδων και κρίνων και μαργαριτῶν και κάθε ἄνθους, τὸ ὁποῖον ζῆ και θάλλει και τελεῖ τοὺς ὑμεναῖους του τὴν ἡμέραν αὐτὴν.

Και εἰάν τὰ ἄνθη ἦσαν τὸσον κακὰ, ὅσον ὁ ἄνθρωπος και τὸσον ἄδικα και ἐκδικητικὰ, ὅσον αὐτός, θά ἤρνούτο νὰ ἀνθίσουν πλέον ὅλον τὸν Μάιον και θά ἐμάραιναν τοὺς κλειστοὺς και ἐμβρωδῶδεις ἀκόμη ἀνθούς των ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους και εἰς τοὺς μίσχους και θά ἐστεροῦσαν τὴν γῆν ἀπὸ τὰ κάλλη των και τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ γλυκὰ ἀρώματά των.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΚΤΩΡ ΒΕΡΛΙΟΖ

Καμμία ψυχὴ δὲν ἐπεθύμησε τὸ ὠραῖον, τὸ ἀπέραντον, τὸ θαυμασίον, ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ Berlioz. Ἐμφανίζεται εἰς λίαν ἀκατάλληλον στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνοησία τῶν κατὰ παράδοσιν κριτικῶν και τῶν μετρίων συνθετῶν, ἀπηγόρευεν, ἐκλείειν εἰς τὴν ἔμπνευσιν, ὅλας τὰς ὑψηλὰς και νέας ὁδοὺς. Ἀγνοοῦσα τὸν Μπάχ, ἐκπληροσμένη διὰ τὸν Βέβερ, και ἀρνούμενη τὸν Beethoven, δὲν ἤρκετο παρὰ εἰς τοὺς μουσικῶς τῆς διασκεδαστικῆς και αἰσθηματικῆς μουσικῆς και ἐκτύπησεν ἀγρίως τοὺς τολμήσαντας νὰ καταρρίψουν τοὺς παλαιοὺς φραγκοὺς, και νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ νέου κάλλους. Ἄλλ' οὗτοι μὲ τὸ μῖσός των διὰ τὰ περιορισμένα και τὰ κοινὰ, τὸ ἀμιλλώμενον μόνον, ὅπως ἤρμυζε, εἰς τὴν λατρείαν των διὰ τὰς μεγάλας και ἀφθάστους λαμπρότητας, ἐμαστίγωσαν μὲ μεγάλα κτυπήματα εἰρωνείας τοὺς ἀνοήτους και τοὺς ἀδυνάτους, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τὸ μικρὸν των ἐμπόριον μὲ τὴν ἱερὰν τέχνην.

Χρήσιμον θαυμαστὸν και ἱερὸν καθήκον. Εἶνε λατρεία πρὸς τὸν Θεὸν νὰ ἐκδιώξῃ τις τοὺς πωλητάς ἀπὸ τὸν Νάον. Ἄλλὰ ἡ μνησικακία ἐκείνων, ὅπου ἐνοχλήθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον και εἰς τὰς κτήσεις των εἶνε ἐπίφοβος. Ἐνεκα τούτου ἡ ἐναντίον τοῦ Berlioz λύσσα τῆς ὀργῆς, τῶν ὕβρεων και τῶν συκοφαντικῶν, εἶνε ἀπὸ ἐκείνας ὅπου οὐδέποτε νεωτεριστῆς ὑπέστη. Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἡ ὁποῖα εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλειέτας δόξας τῆς Γαλλίας, δὲν ἦτο παρὰ διαρκῆς ἀγχανάκτησις ἐναντίον τῶν προσβολῶν, ὀλόκληρος ἡ εὐγενῆς καρδιά του ἦτο πάντοτε αἰμάσσουσα πληγὴ. Καὶ ὅμως μὲ πόσον θερμὴν εὐγνωμοσύνην, μὲ πόσας ἐπευφημίας ὤφειλον ἀπεναντίας νὰ χαιρετίσουν τὸν μεγάλον αὐτὸν αἰσθηματικόν, τὸν μεγάλον αὐτὸν λυρικόν, εἶδος πνεύματος φωτεινοῦ και μεγάλλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἔμπνευσις ἐχύνετο ὡς λάβα και τοῦ ὁποῖου ἡ θαυμασία τόλμη ἂν και ἐφθασεν εἰς τὰς ὑπερυψηλοὺς κορυφάς, ἀκόμη ἤθελε ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερα! Τὸ ἔργον

του εἶνε ὡς φοβερὰ ἀνάβασις, πάντοτε μεγαλειότερα, πάντοτε πλέον φιλόδοξος! και ἡ προσπάθειά του πρέπει νὰ μείνῃ παντοτεινὸν παράδειγμα.

Ἐκεῖνο ὅπου, ἐξ ἐντίκτου, προσεπάθησε μὲ τὸν ἐνθερμότερον ζῆλον, ἦτο νὰ εἰσαγάγῃ τὸ δῶμα εἰς τὴν συμφωνίαν· τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον ὑπερεξεχρίλιζεν εἰς τὴν ψυχὴν του, δὲν ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ εἰς κλασικὰς στενότητες, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκετο ἐν ἀνέσει ἡ μουσικὴ τοῦ μετρίου. Ἡ ἰδικὴ του ἤθελεν ἀέρα, ἀπειρον, ἄλλως ἐπνίγετο. Διέρρηξε λοιπὸν τὰς συνθήκας, κατέρριψε τὰ πάντα διὰ νὰ ἐργασθῇ ἀνέτως, και κραυγαὶ δαιμονιώδεις ὅπως εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Francs Juges, ὄνειροπολήσεις φοβεραὶ, ὅπως εἰς τὴν *Φανταστικὴν Συμφωνίαν*, — ἀγάπη ὑπερβολικὴ, μέχρι φρενιτιδος, — ὅπως εἰς τὸν *Ρωμαῖὸν και Ἰουλιέτιαν*, — παραφορὰ και τρέλλα διὰ μέσου τοῦ φλεγόμενου σκότους, — ὅπως εἰς τὴν *Damnation de Faust*, — ὑπῆρξαν πάντοτε ὑπερβολαί, πάντοτε παροξυσμοί, φαντασιώδεις ἐξάρσεις ἀγάπης και μανίας· και εἶνε αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἐκτορος Berlioz, ἡ ὁποῖα κεραυνοβολεῖ εἰς τοὺς χαλκοὺς και τὰ τύμπανα τῆς Tuba Mirum.

Εἰς τὸσον στεῖρον χῶρον ἀδύνατον νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὰς λεπτομερεῖας και τοὺς χρωματισμούς, πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς γενικὰς γραμμὰς. Εἶνε πολὺ βέβαιον, ὅτι οὔτε ἡ λεπτότης, οὔτε ἡ χάρις, οὔτε αἱ ἐλάχισται ἰδιοτροπίαί τῆς τέχνης δὲν εἶνε ξέναί εἰς τὸν Berlioz. Δὲν εἶναι πάντοτε ὀρμητικὸς, συγκατανεύει νὰ ἐνδιατρίβῃ και εἰς περιπαθῆ αἰσθήματα, ἀκόμη και εἰς θωπειάς, πολὺ συχνὰ ἀρέσκειται, μὲ φροντίδα παιδαριώδη, ὡς πρὸς τὴν λυρικὴν ἀρμονίαν, νὰ εἶναι ἐπαγωγῶς ἐπιτήδειος και θελκτικὸς. Τέλος αἱ ἀέτειοι πτέρυγές, του δὲν ἔχουν πάντοτε πτήσεις εἰς τὸ ἄνω και κάτω ἀπειρον, ἀλλὰ βραδύνουν, ἐλαττόνουν τὸν δρόμον των, κλείουν, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν κάπου μὲ φρικιάσεις πτερυγῶν περιστρεφῶν. Δὲν εἶνε ὅμως δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον ἀληθές, ὅτι τὸ *Ἀχαλίνωτον* εἶνε ὁ γενικὸς χαρακτηρισμὸς του, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ὑπερβολὴ ἀναμετρεῖται μὲ τὴν μεγαλοφυῖαν του. Καὶ ἡ θαυμασία αὐτὴ και ἰσχυρὰ σφοδρότης του ἀφοῦ κατέπληξε και ἐξένισε τοὺς συγχρόνους του, τοῦ ἐκέκρινε σήμερον τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν. Ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς ἔκαμε τὸν Richard Wagner νὰ γράψῃ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐνὸς μέρους δι' ὀρχήστραν, τοῦ Tristan:

«*Εἰς τὸν ἀγαπητὸν και μεγάλον συνθέτην τοῦ Ρωμαῖου και Ἰουλιέτιας, ὁ εὐγνωμονῶν συνθέτης τοῦ Tristan et Iseult.*»

Ἄλλὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν: ὅτι ὅσον ἐμπνευσμένον, ὅσον αἰσθηματικὸν και ἂν εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Ἐκτορος Berlioz δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔργον γενικῶς ἄμμεπτον. Τίποτε τὸ ὠραιότερον, τὸ θαυμασιώτερον ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν, ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποῖαν δεικνύει! Ἄλλὰ ἡ πραγματικότης δὲν συμφωνεῖ πάντοτε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν. Συγκινεῖ, παραφέρει, καταπλήσσει, ἀλλὰ εἶνε σπάνια αἱ στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μουσικὸς ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν θεὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δίδει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀπολύτως ὠραίου, τοῦ ὀριστικοῦ. Καὶ ἀκόμη ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὰ μεγαλειότερα ὕψη, αἰσθάνεται τις ὅτι ἡ ἔμπνευσις δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖ, ὅτι ἀνέρχεται, ἀλλὰ

μέλλει νὰ κατέλθῃ, περιπλανᾶται ὅπως ὁ Ἰκαρος. Μὲ μίαν λέξιν ὁ συνθέτης τῆς *Damnation De Faust*, μουσικὸς μεγάλος και φοβερός δὲν ἦτο τελεία μεγαλοφυῖα. Ὁ Bichard Wagner ἔλεγε μίαν ἡμέραν:

— «*Ἄν και ἔγραψεν ἀριστουργήματα, ὁ Berlioz δὲν ἦτο ποτὲ διδάσκαλος, ἔμεινε πάντοτε μαθητῆς.*

Ἐπειτα ὁ Wagner ἐπρόσθεσε:

— «*Ἄλλὰ μαθητῆς τὸσον μεγάλος, ὥστε κανεὶς δὲν δύναται νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς διδάσκαλος.*

Και τίς ἡ αἰτία τοῦ νὰ φαίνεται κατώτερος, μουσικὸς τὸσον εὐγενῶς, τὸσον λαμπρῶς ὑπέροχος;

Ἴσως θά τὴν εὐρίσκῃ τις εἰς διπλὴν δυσαναλογίαν τῆς μεγαλοφυῖας του με τὴν φόρμην τῆς συμφωνίας ἐξ ἐνὸς μέρους και τὴν δραματικὴν φόρμην ἐξ ἄλλου. Διότι ἤθελε τὸ δῶμα, και εἶχε μέσα του τὰ αἰσθήματα θαυμασία! ἀλλὰ μᾶλλον εἰς κατὰστασασιν διαρκοὺς προσδοκίας παρὰ εἰς ἄμμεσον πραγματικότητά· κατεῖχετο μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ δράματος, παρὰ ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ δῶμα. Ἐνεκα τούτου παραφοραί, ἐνίοτε ἀνυπόφοροι, μανίαί αἱ ὁποῖαι φθάνουν εἰς τὸ ἀκκατανόητον, εἰς τὸ μέσον τῶν θαυμασιῶν μερῶν τῶν συμφωνιῶν του, εἰς τὰς ὁποίας τὸ δραματικὸν μόνον μέρος ἦτο ἀρκετόν.

Ἄλλ' ἄλλη αἰτία φαίνεται βεβαιότερα.

Ἐὰν ὁ Ἐκτωρ Berlioz, θαυμασιός, ἐμπνευσμένος δὲν ὑπῆρξε διδάσκαλος εἰς τὴν ἀπόλυτον σημασίαν τῆς λέξεως δὲν ὑπῆρξε «*φάρος*» ἀνώτερος, εἶνε διότι ἐνῶ ἦτο μουσικός, τοῦ ἔλειπεν ἡ ποιητικὴ ἔμπνευσις. Ὑπῆρξε θαυμασιός λυρικός εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ ἰδέας, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε δημιουργός. Τὰ ἔργα του ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ τὸν Σέξπηρ τὸν Goethe, τὸν Ὀμηρον και τὸν Βιργίλιον. Ἄν εἶνε τεραστίως γόνιμος και αἰσθηματικὴ ἡ φαντασία του πρὸς ἀνάπτυξιν θεμάτων ὑπάρχοντος, δὲν ἔχει ὅμως τὴν δύναμιν τῆς δημιουργίας· μὲ μίαν λέξιν δὲν ἦτο Ποιητῆς, δηλαδὴ ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ εἶναι ὀζωγράφος ὁ γλύπτης, ὁ μουσικὸς διὰ νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐὰν ὁ Wagner ὑψοῦται εἰς τοιαῦτα ὕψη ἐμπρὸς εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν πνευμάτων και τὴν λατρείαν τῶν ψυχῶν εἶνε διότι, ὡς ποιητῆς, δὲν ἔχει τὸν ὅμιόν του παρὰ εἰς τὸν Βίκτορα Hugo και ὡς ἀδελφοί εἶνε μοναδικοί εἰς τὸν κόσμον.

(Catulle Mendès).

ΟΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

Δὲν ἔλαβαν κότινον, ἀλλ' οὔτε ἤκουσαν τὰ ὀνόματά των, ἀνακηρυσσόμενα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀγωνιστῶν. Ὁ στίβος δὲν τοὺς ἐφιλοξένησεν οὔτε μίαν ἡμέραν και κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλληνοδικῶν δὲν κατεμέτρησε τὸ βεκόρ τῶν ἰδικῶν των ἀγωνισμάτων.

Μία θεότης μόνον, ἀρχαία ὅσον ἡ Ἑλλάς, ὠραία και μεγάλη ὅσον ἐκείνη, ἤπλωσε τὸ κάλλος τῆς μέσα εἰς τὰς ψυχὰς των και τὸ κράτος τῆς μέσα εἰς τοὺς οἴκους των, οἱ ὁποῖοι ὡς διὰ μαγείας μετεβλήθησαν εἰς ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς και ὠραίους φιλοξενίας. Οἱ κόποι τῶν Ἀγῶνων, ἡ ὑπάθριος διημέρευσις εἰς τὸ Στάδιον, αἱ συγκινήσεις αἱ ἀλλεπάλληλοι, ἡ

ὑπερέτασις τῶν νεύρων, εἶχαν ὡς ἀντιστάθμισμα τὰς ὑποδοχὰς και τὰ συμπόσια, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἐφιλοτιμήθη νὰ δώσῃ ὠραία δείγματα τῆς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων γραμμῆν καταγωγῆς τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

Αἱ κυρίαί των Ἀθηνῶν εἶχαν σπουδαιότατον μέρος εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς φιλοξενίας αὐτῆς. Καὶ ἂν ἀφῆρεσαν τὸ πλῆθυσμον τῶν ποδῶν τῶν ξένων ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς ἀρχαίας φιλοξενίας, ὅμως ὑπῆρξαν ἀνώτεροι τῶν Φαιάκων εἰς ἀβρότητα και θυσίας και περιποιήσεις και ἀληθῆ στοργὴν και πρὸς τοὺς ἀθλητάς και πρὸς τοὺς ἐπισήμους τῶν ξένων Κυβερνήσεων ἀντιπροσώπους και πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς των εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν και πρὸς τὸν ξένον Τύπον.

Πρῶτος ὁ μέγας και ἀρχοντικὸς οἶκος Σκουζέ ἦνοιζεν εὐρείας τὰς πύλας του εἰς συνεχεῖς και ἀλλεπαλλήλους ὑποδοχὰς και Λουκουλείους ἐστιασεῖς ὅλων κατὰ σειρὰν τῶν ἐπισήμων ἀπεσταλμένων τῶν ξένων Κρατῶν, ἀλλὰ και Ἑλλήνων ἐπισήμων ἀπὸ τοῦ Διαδοχικοῦ ζεύγους μέχρι τῶν μεγάλων Ἑλλήνων μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐστιασεῖς, εἰς τὰς ὁποίας ἔρρευσεν ὁ καμπανίτης, ἡ ἀμβροσία αὐτῆ των ἀρχαίων, ἀφθονος και ὠργίασεν εἰς ἀρώματα και ἀκτινοβολίας τὰ ἄνθη και οἱ περίφημοι κρύσταλλοι και ὅλος ὁ πλοῦτος και ἡ πολυτέλεια τοῦ πατριαρχικοῦ Ἀθηναίου οἴκου, τοῦ διακρινομένου διὰ τὴν παροιμιώδη ἀπλότητα και ἐγκάρδιον εὐγένειαν και ἀβρότητα τῶν οἰκοδεσποτῶν του.

Ἐπειτα ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Περμαζόγλου εἰς τὸ «*Ἀκταῖον*» ἦτο ἐπίσης κατὰ ὡς ὄνειρον ἐπιτυχίας μὲ τὰς χιλιάδας των προσκεκλημένων και τὸν πλοῦτον τοῦ κυλικείου και τοὺς ἀνθίνους στολισμούς των λευκῶν κιονοστοιχιῶν και τὴν εὐγενῆ ὑποδοχὴν τοῦ οἰκοδεσπότη και τῆς οἰκοδεσποίνης, εἰς τὴν καλαισθησίαν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ διακόσμησις τοῦ μαρμαρίνου κολοσσῶ, τοῦ ἐνθυμιζόντος ἀρχαῖα μεγαλεῖα.

Τὸ Ἰλίου μέλαθρον, μὲ τὸ κάλλος τῆς ἀρχαιοπρεποῦς ἀρχιτεκτονικῆς του και τὴν ἀβρότητα τῆς Ἑλληνίδος οἰκοδεσποίνης, τῆς τὸσον οἰκειᾶς μὲ τοὺς τύπους και τὰς συνηθείας τῆς ἀρχαίας ζωῆς και μὲ στόλισμα πολύτιμον τὸ κάλλος τῆς λευκῆς νύμφης τῆς τοῦ Βορρᾶ, και τόσα ἄλλα μέγαρα και ἀπλαῖ οἰκίαι φιλοξενοῖ, ἀνοικταί εἰς ἀπλουστεράς ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον ἐγκαρδίους δεξιώσεις.

Τέλος ἡ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ὠραῖον μέγαρον τῆς κ. Ἐλένης Νεγρεπύνη και ἡ ὠραία ἐκδρομὴ τοῦ Τύπου εἰς τὴν Κηφισίαν και εἰς τὸ Πεντελικὸν και ἡ ἐγκάρδιος ἀδελφοποίησις των δημοσιογράφων ὅλων των ἐθνῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ νέοι διοργανωταὶ ἀνεδείχθησαν ἀνώτεροι ἐαυτῶν, ἀληθεῖς ἀμφιπρόσθεντες ὠραίων και τιμημένων χροῶν.

Ἐὰν εἰς τὴν φιλοξενίαν και ἀθλητικὴν αὐτὴν κίνησιν τεθοῦν ὡς κορωνίς τὰ γεύματα τοῦ Βασιλέως και τοῦ Διαδόχου, εἰς τὰ ὁποῖα ἠκούσθησαν ὠραία και βαρυσήμαντα λόγια, τότε ἔχομεν πλήρη τὴν σειρὰν των τελευταίων νικητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχωμεν πλήρη τὴν σειρὰν των τελευταίων νικητῶν, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ κατέλθουν εἰς τὸν στίβον, χωρὶς νὰ λάβουν μόνιαν εὐρύθμων και τορνευτῶν σωματῶν, χωρὶς νὰ λάβουν ἐπαθλα και κλάδους ἐλαίας, ἐνίκησαν και κατέκτησαν τὰς συμπαθείας και τὴν ἀγάπην και τὸν θαυμασμὸν των ξένων μας

ή όποία σημαίνει πολύ και θα βραύνη περισσότερο εις τήν θέσιν, τήν όποίαν διεκδικούμεν μεταξύ τών πολιτισμένων λαών.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

[Άρθρον του διασήμου Γερμανού αρχαιολόγου
Φουρτβαϊγκλερ]

Εξετάσωμεν και άλλο άγαλμα, τον περίφημον δισκοβύλον του Μύρωνος. Αντί ήρεμίας, το σώμα του είνε πλήρες κινήσεως και έντάσεως. Άλλά και ένταυθα υπάρχει μόνον άπλη πραγματικότης· ουδέν ήνος επιθυμίας επιδείξεως, ουδεμία υπερβολή, αλλά γενική γυμναστική διάπλασις του σώματος. Ίδικιτέρως ενδιαφέρουσα είναι ή κεφαλή, εις ήν ελαφρότατα υποτυπώται ή σωματική έντασις και ή εκ του άνταγωνισμού ταρχή. Και εις τήν αρχαιότητα εύρισκον περιεργον τήν ήρεμίαν αυτήν της κεφαλής και ενόμιζον ότι ο Μύρων δέν ήδυνήθη να πλάσῃ τι καλλίτερον. Άλλά μάλλον δέν ήθελεν ο καλλιτέχνης, παρά δέν ήδύνατο να κάμη άλλο τι, διότι αι λεπτομέρειαι τετραρχμένων χαρακτηριστικῶν θα παρέδραπτον τήν ύλην ήρεμίαν της εικόνας, ήν επεδίωκεν ο Μύρων. Ρυτίδες εις το μέτωπον και συσπάσεις τών μυώνων του προσώπου θα κατέστρεφον, κατά τήν αντίληψίν του, τόν ευγενή χαρακτήρα του καλῶς άνατεθραμμένου νεανίου. Η στάσις όμως της κεφαλής δέν είνε διόλου ακίνητος και άνευ έκφράσεως, αλλά πλήρης έντεταμένης έσωτερικής ζωής, επιτυγχάνεται δε τουτο δι' ελαφροτάτων αποχρώσεων και ουχι διά ζωηρών γραμμών. Πόσον χυδαῖοι, βράκυστοι, τραχείς και υπερβολικοί, έν αντιθέσει πρὸς τόν δισκοβύλον αυτόν, είνε οι παλαιστοὶ του Κανόθα έν τῷ Βατικανῷ. Τουτο δε, διότι ο Κανόθας ουδεμίαν είχε γνώσιν της εκ της γυμναστικής προερχομένης πειθαρχίας. Έκ της χαλίνης κεφαλής του Μουσειου του Μονάχου βλέπομεν πόσην ευγένειαν ήμπορεῖ ν' αποπνήη ή έκφρασις νέου διά της γυμναστικής παιδαγωγηθέντος. Έκ τινων λεπτομερειῶν φαίνεται ότι ή κεφαλή αυτή ανήκει εις νικητήν κατά τούς άγῶνας, είνε δε πλήρης άπειρου άπλότητος και άφώττητος και ευγενῶς και λεπτοῦ μεγαλείου.

Άλλά το ύφος αυτό της αντίληψεως απαντᾶται μόνον εις τήν κλασικήν εποχήν της έλληνικής τέχνης. Άργότερον βλέπομεν εις τās κεφαλὰς τών αθλητῶν, αντί της πρώην ήρεμίας τήν έκφρασιν πάθους και ταρχής, ταύτην δε διαδέχεται βραδύτερον έτι κατωτέρα αντίληψις δι' ήν ως υπόδειγμα χρησιμεύει ο εξ επαγγέλματος αθλητής. Και αυτός ο Ευριπίδης παρεπονείτο, ότι ουδέν χυδαιότερον υπάρχει από τόν εξ επαγγέλματος αθλητήν. Τιοιούτον τινα παριστᾶ το έν Ρώμῃ άκαλυφθέν χάλκινον άγαλμα. Και ένταυθα όμως δέν παρουσιάζεται υπερβολή τις εις τούς μυῶνας, ή δε στάσις είνε άπλη και φυσική. "Ο,τι όμως ελλείπει είνε ή ευγένεια εκείνη της πρώτης τέχνης ήτις προήρχετο εκ της ύψηλοτέρας διά της μουσικής και της γυμναστικής μορφώσεως, ήν ο Πλάτων έχαρακτήριζεν ως τελείαν. "Ωραϊαν ιδέαν της χάριτος εις τās κινήσεις, ως επετύχχανεν αυτήν ή γυμναστική παιδείσις, εγένω-

ριζε δε ν' αναπαριστᾶ ο καλλιτέχνης, λαμβάνομεν εξ άναγλύφου τινός της Άκροπόλεως τών Άθηνῶν, χρησιμεύοντος ως βάσις άγάλματος. Παριστᾶ εφύβους Άθηνάϊους καταγινόμενους έν τῷ γυμνασίῳ εις κάθαρσιν του δέρματός των, ὅπως επαλείψωσιν αυτό εἴτα δι' ελαίου. "Ομοίως παραστάσεις εικονίζουν εικόνας εφύβων λουομένων και ασχολουμένων εις τήν περίθλαψιν του σώματος. Η χάρις και ή φυσικότης τών κινήσεων τών ευγενῶν αυτών νέων είνε άπειρος, δεικνύουν δε σαφῶς όποίαν ύψηλήν ιδέαν εζήτει να επιτύχη ή γυμναστική παιδείσις τών χρόνων εκείνων.

Ὡς τελευταῖον δείγμα εκ της πλουσίας συλλογῆς τών σωζομένων αγαλμάτων λαμβάνομεν τόν περίφημον Διαδούμενον του Πολυκλείτου, ως έσώθη μέχρις ήμῶν και έν μεταγενεστέρω άντιγράφῳ. Ο νέος παρουσιάζεται μετρημένως βαινών και δένων περι τήν κεφαλήν τήν ταιϊαν του νικητοῦ. Εις τās άπουλεσθείσας χείρας απολήγει ή ταινία, ήτις περιβάλλει τούς κροτάφους. Παρά τήν άπλότητα της εικόνας ταύτης, ή σύνθεσις της είνε τεχνικωτάτη. Έθεωρεῖτο δε ήδη κατά τήν αρχαιότητα περίφημος ως εκ της τελείας του έργου άρμονίας.

Το σώμα είνε θαυμασίως άνεπτυγμένον. Η κίνησις όμως και ή στάσις δεικνύουν, ότι ο νέος οὔτος δέν άνέπτυξε μόνον το σώμα διά γυμνασμάτων, αλλά συγχρόνως εξηγένεισε το ήθος διά μουσικής παιδείσεως και χοροῦ. Πράγματι βαινει ως χορευτής, χορευτής όμως τών αρχαίων, πλήρης χαριέσεως ωραϊότητος.

Και τι άλλο όμως δεικνύει ή θαυμασία αυτή εικόν, όχι μόνον δηλ. ωραϊότητα σώματος, αλλά και του είδους τήν ανάπτυξιν. Ο νέος είνε νικητής, και το σημα της νίκης περιβάλλει αυτόν, σημα το όποῖον τόν ύψώνει υπεράνω χιλιάδων και τόν καθιστᾶ μέτοχον τών υπάτων τιμῶν. Ουχι ήττον δέν προσβλέπει υπερηφάνως, αλλά κύπτει μετριοφρόνως τήν κεφαλήν, φοβούμενος τήν υπερφροσύνην και υποκλιόμενος πρὸ τών υπερτέρων δυνάμεων.

Ταυτήν μόρφωσιν επεζήτει και επέτυχεν ή έλληνική γυμναστική και μουσική άγωγή. Άλλως οι Έλληνες καλλιτέχνη δέν θα ήμπορούσαν να δημιουργήσουν τοιαῦτα έργα. Οὔτω παρατηρούμεν ότι έν Έλλάδι ή άγωγή του λαου συνδέεται στενώτατα πρὸς τήν τέχνην. Ολόκληρος δε ή ιδιοτυπία της έλληνικής τέχνης είνε άκατανόητος άνευ της γυμναστικής και μουσικής μορφώσεως του λαου. Αύτη συντέλεσασα εις τήν δημιουργίαν τών τελειοτέρων άνδρικῶν παραστάσεων, ως ή τέχνη δύναται να επιδείξη διδάσκει συγχρόνως εις πῶν ύψος λεπτότητος και ευγενείας δύναται να φέρη τόν λαόν ασκαόντα ευμεθύδως αυτήν.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Η Σόνια μου άνέπτυξεν επί του ζητήματος αυτού τās ιδέας της, και ομολογῶ ότι με έπεισε και ευμετρίασε τήν πρώτην έντύπωσίν μου. Ο γάμος, εἶπε, πρέπει να είνε το σημεῖον, εις το όποῖον να τείνουν και ο άνδρας και ή γυναίκα, άφ' ής στιγμῆς άγαπηθῶν. Εἶναι το κορύφωμα του έρωτος, είνε ο σκοπός ο όποῖος τόν εξαγιάζει, είνε το σημεῖον εις το όποῖον τείνουν αι

βλέψεις, οι πόθοι και τα όνειρα τών αγαπωμένων. Ο γάμος δέν είνε ή θρησκευτική τελετή και οι τύποι της εκκλησίας και τα άνθη της λεμονιάς, είνε ή κοινή ύπαρξις, τα κοινά αισθήματα, ή κοινή ευτυχία, ο κοινός πλοῦτος, ή κοινή πτώχεια, το κοινόν μέλλον, ή κοινή αιωνιότης.

Διά τόν Άλέκον, ἴσως και διά πολλούς άλλους άνδρας, ο γάμος δέν υπήρξε σκοπός του έρωτος. Ηγάπα, ως έλεγεν έμε και ένυμφεθη σέ. Ὡς σύζυγός σου ήθελε να αναζωογονήση τόν παλαιόν μας έρωτα, πέραν του όποῖου δέν εφαντάσθη καν τόν γάμον. Εἶνε από τούς ανθρώπους εις τούς όποιους το πάθος εξαπτεται, μόνον όταν υπάρχουν εμπόδια και προσκόμματα και εις τούς όποιους ή συνήθεια φρονεῖει κάθε αισθημα. Πραγματικῶς ο άνθρωπος αυτός δέν με ήγάπησε, παρά μόνον όταν με επανείδεν εις τās Άθήνας, όταν ήσθάνετο ότι δέν είχε πλέον κανέν δικαίωμα εις τήν άγάπην μου και καμμίαν ελπίδα να ανακτήση επάνω μου το κύρος του.

Άπροετοίμαστον ως με εύρε τότε, κατώρθωσε πραγματικῶς να με επηρεάση και πάλιν. Εἶνε τῶσον καλός δικηγόρος και τῶσον ευγλωττος ρήτωρ. "Επειτα ήτο και ο πρώτος άνθρωπος τόν όποῖον είχα αγαπήσει. Ευτυχῶς ότι έφυγα εγκαιρως, και ότι μία τῶσον μεγάλη δυστυχία με επερίμενεν εδῶ. Η μητέρα μου, ή όποία απέθανε σχεδόν πτωχή, κατηράσθη τόν άνθρωπον, ο όποῖος ήτο παραιτίος της δυστυχίας μας. "Ισως δέν ήτο ο μόνος παραιτίος της οικονομικής καταστροφῆς μας, άλλ' ὅπως δήποτε συνετέλεσε πολὺ και αυτός. "Οταν ευρέθην μόνη, χωρὶς κανένα εις τόν κόσμον εδῶ εις το Παρίσι και εκκαμα τήν ανακεφαλαίωσιν ὄλου αυτού του παρελθόντος, εσχημάτισα τήν πεποίθησιν ότι πρέπει πρωτίστως να αποφυγῶ τόν Άλέκον και να διακόψω πᾶσαν αλληλογραφίαν μαζί του. Η ζωή μου περυσιάσθη υπό μίαν μορφήν έντελῶς διαφορετικήν. Ο πόνος και αι θλίψεις εδάμασαν τόν εγωισμόν μου, κατεπράυναν τὰ πάθη μου. Δέν είχα πλέον δύναμιν να σκέπτομαι μόνον έμε και να θεωρῶ τήν ύπαρξίν μου ως πολύτιμον πράγμα, περι το όποῖον ὄφειλα να έχω προσηλωμένα πάντοτε τὰ βλέμματά μου.

Κατελήφθην από τήν επιθυμίαν να άφροσιθῶ εις μίαν μεγάλην ιδέαν, να αγωνισθῶ και εγὼ δι' ένα ευγενές και ωραῖον όνειρον. Τί ωραῖον πράγμα, αν με κινδύνους της ζωῆς μου, αν με αυτοθυσίαν και ήρωικούς άγῶνας, έφερα και εγὼ ένα μικρὸν πετραδάκι, εις το μεγάλο πολιτικόν οικοδόμημα, διά το όποῖον θυσιάζεται τόσα χρόνια τώρα ὅ,τι ευγενές και νέον και ωραῖον έχει ή πατρίς μου.

Από τήν στιγμὴν ὅπου έλαβα τήν απόφασιν αυτήν εγεινα άλλος άνθρωπος. Ο έρωσ έσθυσεν εις τήν ψυχὴν μου και κάθε επιθυμία ζωῆς και θριάμβου του κόσμου ενεκρώθη μέσα εις τὰ στήθη μου. Τώρα ένας άλλος έρωσ, ένας άλλος πόθος ριζώνεται μέσα μου. Ο Άλέκος δέν υπάρχει πλέον εις τήν άνάμνησίν μου, παρά ως άνθρωπος ο όποῖος μου επροξένησε τās μεγαλειότερας χαράς, αλλά και τās πλέον ισχυράς λύπας εις τήν ζωήν μου. Διά τās πρώτας συγχωρῶ και λησμονῶ τās δευτέρας».

Τί γενναίωτης, φίλε μου και τί αυταπάρνησις και τί ωραῖος ήρωισμός! Ενωήσασα ότι ή απόφασίς της είνε αμετάτρεπτος

και δι' αυτό δέν εδοκίμασα καν πλέον να τήν μεταπείσω. Εἶναι γυναίκα με χαρακτήρα και ειςεύρει να θέλη ὅ,τι θέλει. Της εξέφρασα τούς φόβους μου διά τούς κινδύνους, εις τούς όποιους ρίπτεται με τῶσση αποφασιστικότητα. Μου απήντησε: Παρά να παλαιῶ τόν γελοῖον άγῶνα της υπεροχής εις τόν κόσμον και να εκτίθεμαι εις τῶσον τρομερούς κινδύνους τιμῆς και ήθικῆς, νέα και ωραία και πτωχή ὅπως εἶμαι, προτιμῶ τούς κινδύνους αυτούς, οι όποῖοι επί τέλους έχουν ένα ύψηλόν ελατήριον και τείνουν εις ένα ευγενή διά τήν ανθρωπότητα σκοπόν. "Αν ή τύχη με ευνοήσῃ, καλά. "Αν όχι, θα αποθάνω μάρτυς εις τήν μεγάλην λεγεῶνα τών δοξασμένων μαρτύρων, οι όποῖοι εξυπηρετήσαν τὰ ωραία ιδεώδη της ανθρωπότητος.

Με τουτο, εἶπε, δέν σε συμβουλεύω να επανέλθῃς εις τόν άνδρα σου. Η ζωή σου είνε φρικτή και δέν έχεις καν τήν παρηγορίαν της μητρότητος, τήν μόνην ή όποία ανακουφίζει και θερμαίνει αληθινά τήν γυναικείαν ψυχὴν. Εἶσαι νέα και έχεις το καθήκον να ζητήσης τήν ευτυχίαν, ή όποία κάπου πάντα εύρίσκεται διά κάθε άνθρωπον, αρκεί να ειςεύρη να τήν ζητῇ.

Λοιπόν, φίλε μου, θέλω, επιθυμῶ, διψῶ και εγὼ τήν ευτυχίαν αυτήν, τήν όποίαν όνειροπόλησα ότι θα εύρω πλησίον σου και τήν όποίαν δέν μου εδωκες υπό τούς ὄρους της ζωῆς ὅπου εζήσαμεν και ή όποία μας περιμένει και πάλιν.

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ

Εις τās επερίδας του στρατηγού, όταν εισήρχετο εις τήν μεγάλην αίθουσαν, μειδιῶσα, δροσερά, με τούς ωραίους της ὄμους γυμνούς, ήκούετο ένας ψιθυριστός θαυμασμού μεταξύ του πλήθους τών παρευρισκομένων αξιωματικῶν. Η μητέρα της, ή όποία τήν ήκολούθει εφάνετο ως να έλεγε: «Εἶνε ή κόρη μου!» Τελευταῖος ήρχετο ο πατέρας της ο συνταγματάρχης του 223 συντάγματος, ο όποῖος, γλυκὺς και ευγενής, έπερνούσε με προσοχήν διά να μὴν πατήσῃ τὰ φορέματα τών κυριῶν.

Μόλις εκάθητο, πλήθος λοχαγῶν και υπολογαγῶν από τούς καλλιτέρους της φρουράς τήν περιτριγύριζαν και εζήτουσαν έναν χορόν. Και υπό τήν λάμψιν τών φώτων έχόρευε διαρκῶς, ελαφρὰ και χαρίεσσα, με το πλήθος τών θαυμαστῶν της.

Δι' αυτούς, αι επιθυμίες της ήσαν δικταγαί, και αι ιδιοτροπίαι της, νόμος. "Ητο κόρη του συνταγματάρχου! Και κατά τήν εποχήν του προβιβασμοῦ, ἴσως μία ευνοική λέξις της απέφασζε το μέλλον των. Οὔτως εφθασε το εικοστόν δευτερον έτος της ήλικίας της, έν τῷ μέσῳ της χαράς και τών διασεδάσεων.

Η μητέρα της ήρχισε να ανυπομονῇ, επιθυμοῦσα να τήν ὄδη υπανδρευμένην. Άλλά μεταξύ αυτής και τών μνηστήρων φορημὸς μεγάλος υπήρχε, επί του όποῖου ήσαν γραμμένοι αι λέξεις «Χωρὶς προίκα!» Και οι αξιωματικοὶ έχόρευον, διεσκεδάζον, αλλά ουδεις εφάνετο διατεθημένος να τήν ζητήσῃ εις γάμον. Μόνον πρὸ ενός έτους ένας νέος αξιωματικός, έντροπαλός και δειλός εφάνετο ότι τήν άγαπούσε θερμῶς.

"Ητο από τήν Λωραίνην και εις ήλικίαν δεκακοτῶ ετών είχε πληγωθῆ εις το Τοκίνον και έφερε το στρατιωτικόν παρά-

σημον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν Σχολὴν τοῦ Saint-Cyr, οἱ ἄλλοι τὸν μετεχειρίζοντο μὲ κάποιαν ὑπερφάνειαν. Ἰὸς χωρικῶν, ἦτο ρωμαλέος καὶ αἰματώδης, ὠμιλοῦσεν ὀλίγον ἀν καὶ ἦτο πεπαιδευμένος. Ἐξοχος εἰς τὸ στρατόπεδον, μέσα εἰς τὸ σαλόνι ἔμενον ἀφανής. Μόλις ἐγνώριζε νὰ χορεύσῃ καὶ μόνον ὁ φόβος νὰ μὴ τὸν νομίσουν ἀγενῆ, τὸν ἔκαμε ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ νὰ χορεύσουν μαζῆ, ἀλλὰ τὰ ἔχασε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οὐδέποτε πλέον ἐσκέφθη νὰ δοκιμάσῃ ἐκ νέου. Ἦρκεῖτο νὰ θαυμάζῃ τὴν γυναῖκα ὅπου ἐλάτρευε, καθισμένος εἰς μίαν γωνίαν, ἐνῶ ἐκείνη ἐχώρευε διαρκῶς μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν χάριν τῆς καὶ εὐθυμίας. Καμμιά φορὰ ἐλάμβανε τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ τὴν μητέρα τῆς καὶ νὰ τῆς εἴπῃ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν κόρην τῆς.

Ἐβλεπε μὲ ζήλια τοὺς συντρόφους νὰ τὴν περιτριγυρίζουν καὶ πολὺ μελαγχολικὸς ἔλεγε: «Καμμιά ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἡ εἰδήσις ὅτι ἠρραβωνίσθη μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοὺς ἢ ἀκουσθῆ, καὶ τὸ ὄραϊον ὄνειρον θὰ τέλει-ώσῃ». Ὅταν εὐρίσκειτο μόνος εἶχε στιγμὰς ἀπελπισίας· προσπαθοῦσε νὰ σκεφθῆ λογικῶς. Δὲν ἦτο τρελλὸς νὰ ἀγαπᾷ τὸ χαϊδευόμενον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὅποσον ἦτο γεννημένον μόνον διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς πολυτελοῦς ζωῆς; Καὶ ὅμως μ' ὅλας τὰς σκέψεις αὐτάς, ὁ νοῦς του ἐπετοῦσε πάντοτε πρὸς ἐκείνην καὶ τέλος ἕνα πρωτὶ ἀπεφάσισε νὰ παρακκλήσῃ τὸν ταγματάρχην του, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἔδειχνε ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν, νὰ ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην του καὶ χωρὶς νὰ τοῦ εἴπῃ καθαρὰ τὴν ὑπόθεσιν νὰ παρατηρήσῃ πῶς θὰ ὑπεδέχεται μίαν πρότασιν γάμου ἐκ μέρους του διὰ τὴν κόρην του. Ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας μὲ αγωνίαν καὶ μετενόησε πολλὰκις

διὰ τὸ διάβημά του, διότι ἔβλεπε τὸ μέλλον πολὺ σκοτεινόν. Τὸ βράδυ μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος ὁ ταγματάρχης τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶδα τὸν συνταγματάρχην . . . Ἦτο θαυμάσιος, καὶ ἡ ἀπάντησίς του: «Ὁ προστατευόμενός σας δὲν ἔχει λεπτόν, καὶ ἡ κόρη μου δὲν ἔχει προίκα, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦτο ἔνωσις τῆς πείνας μὲ τὴν δίψαν.»

Ἐχει δίκαιον, μὴν συλλογίζεσθαι πλέον τὴν νέαν καὶ προσπάθησε νὰ παρηγορηθῆς.

Ὁ λοχαγὸς νῆχάριστῃσεν, ἀλλὰ δὲν ἐδοκίμασε νὰ παρηγορηθῆ, καὶ ἐπειδὴ ἐζήτησαν ἀξιωματικούς διὰ νὰ στείλουν εἰς τὴν Κίνα, ἐπρότεινε τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν ἐπομένῃ ἀνεχώρησεν. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἔφευγε μὲ τὴν καρδίαν παλλομένην, ἐκείνη ἐξήκολούθει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ.

* *

Ἐπέρασαν δύο ἔτη· εἰς τὸ μέγαρόν του ὁ στρατηγὸς ἐδέχεται πάντοτε, ἀλλ' εἰς τὰς συναθροίσεις αὐτάς ἔλειπε πλέον ἡ ὠραία κόρη. Ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἀποθάνῃ τὴν παρκαμὸν τῶν προβιβάσμων του. Καὶ τὴν θορυβώδη ζωὴν τῶν γυναικῶν εἶχε διαδεχθῆ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ μόνωσις. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ὄρρανήν μικρὰν.

Ὁ νέος ταγματάρχης εἶχεν ἐπίσης μίαν κόρην καὶ ἐδέχεται εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ χήρα καὶ ἡ ὄρρανή ἐπήγαιναν καθημερινῶς, μὲ τὰς ὠραίας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, καὶ ἤκουον τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν· ἐκεῖ ἔβλεπε τοὺς παλαιούς χορευτὰς τῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν τὴν ἀνεγνώριζον πλέον. Ἐπλησίαζε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον

ἐκεῖ τελομένην ἀγώνων· ἐπίστευαν δὲ καὶ ὕστερον οἱ Ἕλληνες, ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἡσάν «φιλοπαίγμονες», ἡγάπων δηλ. τοὺς ἀγῶνας, καὶ εἰδικῶς ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἦτο «φιλάθλος» καὶ ἠγωνίζετο εἰς τὴν κιθάραν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν δισκοβολίαν, ἀνεφέρετο δὲ, ὅτι εἶχε νικήσει· εἰς τὴν Ὀλυμπίαν τὸν μὲν Ἐρμῆν εἰς τὸν δρόμον, τὸν δὲ Ἡρακλέα εἰς τὴν πυγμὴν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Δεῖλοι ἔθυσαν εἰς αὐτὸν ὡς πύκτην, οἱ δὲ Κρήτες ὡς δρομαῖον. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τέλος ἔθεταν οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς τόπους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἠσκούντο ἡ ἡγωνίζοντο, ὑπὸ τὴν προστασίαν θεῶν τιῶν, ὡς τοῦ ἑναγωνίου ἡ ὄρρανίου Ἐρμού.

Ἄλλ' ὅπως ἐπίστευθη, ὅτι οἱ θεοὶ ἠρέσκοντο εἰς παιδιὰς καὶ ἀγῶνας, οὕτως εἶχε πιστευθῆ εἰς χρόνους ἴσως πολὺ παλαιότερους, ὅτι ἠρέσκοντο καὶ οἱ νεκροί, οἱ ὁποῖοι τότε δὲν διέφεραν πολὺ ἀπὸ τοὺς θεοὺς· διότι ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν τιμὴν, ἦτοι ἀπὸ τὴν λατρείαν πρὸς τοὺς ἀποθανόντας προγόνους, προγονολατρείαν, εἶχε παραχθῆ τότε ἡ θρησκεία τῶν θεῶν. Διὰ τοὺς νεκρούς μάλιστα τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐνοητότερον· διότι ἦτο γνωστόν, ὅτι καὶ αὐτοί, ὅτε ἔζων, ἔπαιζαν εὐχαρίστως καὶ ἠγωνίζοντο. Διὰ τοῦτο ἐπίστευετο, ὅτι καὶ εἰς τοὺς εὐδαιμόνας λειψῶνας τοῦ Ἄδου οἱ νεκροὶ δισκέδαν ἀσχολούμενοι εἰς ἵππικούς καὶ γυμναστικούς ἀγῶνας, εἰς τοὺς πεσσοὺς καὶ εἰς τὴν μουσικὴν.

Ὅθεν, ὅτε μετὰ τὴν ταφὴν ἡ τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν εὐρίσκειν ἀνάπαυσιν ἡ ψυχὴ, ἀπαλλασσομένη τοῦ σώματος, ὁ δὲ νεκρός, ἀν μάλιστα ἦτο ἐξοχὸς τις ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐγίνετο ἦρωας ἦτοι ἡμίθεος· εὐλόγως οἱ ἐπιζῶντες ἐτέλουν πρὸς τιμὴν καὶ εὐχάριστῃσιν του τελετὴν τινα, τοὺς λεγομένους ἐπιταφίους ἀγῶνας.

Καὶ ὑπάρχουν μὲν παραδόσεις, ὅτι καὶ τὰ μνημονευθέντα ἀνω-

ἔτος καὶ ἡ ὠραϊότης τῆς εἶχε γίνεαι πλέον σοβαρὰ καὶ συμπαθητικὴ.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μουσικὴν, μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο ἐκεῖ, εἶδε ἕνα νέον πρόσωπον. Ἐνόμισε διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι εὐρέθη εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ στρατηγοῦ καὶ ὁ ντροπαλὸς θαυμαστής τῆς καθισμένος εἰς μίαν γωνίαν τὴν κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια. Εἶπε εἰς τὴν μητέρα τῆς:

— Ὡ! μαμά...κυτάξατε. . . ὁ ὑπολοχαγός.

Τὰς εἶχε παρατηρήσει καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης, διότι εἶχε ὠχρίασει καὶ ἐγκαταλείπων τοὺς συντρόφους του, μὲ τὸ πιλήκιον εἰς τὸ χέρι ἐπροχωροῦσε πρὸς αὐτάς. Ἡ μητέρα ἐδίπλωσεν ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα τῆς καὶ προσέφερε μὲ κλοκάθρον μειδιάμα τὴν πλησίον τῆς καρέκλιν εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

— Ὡ! σεῖς ὑπολοχαγεῖ! Πόσον καιρὸν ἔχομεν νὰ σὰς ἴδωμεν, ἀληθινὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἀπὸ τὴν συνάντησιν αὐτῆν· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε σὰς λέγω ὑπολοχαγεῖ, καὶ ὅμως βλέπω εἰς τὸ μανίκι σας καὶ τρίτον γαλόνι...

Τότε ἐκοκκίνησε καὶ διηγήθη ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἐστρατείας εἶχε γίνεαι λοχαγός, ὅτι εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Πεκίνου ἐπληρώθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς νίκης τῶν Γάλλων, ἀλλ' ὅτι ἦν εὐτυχὴς ἀφοῦ ἦσαν νικηταί. Ἡ κατάστασις του ἦτο πολὺ ἀσχημὸς καὶ τὸν ἔστειλαν πίσω εἰς τὴν Γαλλίαν μὲ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν. Κατὰ τὸ ταξεῖδι εἶχε σχεδὸν ἰατρευθῆ καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἶδε τὸ ὄνομά του εἰς τὸν κατάλογον τῶν προβιβάσμων διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔμενον σιωπηλαί. Ἡ μητέρα ἐλογάζετο ὅτι εἶχε κερδίσει δέκα ἐτῶν ὑπηρεσίαν. Ἡ κόρη τὸν παρετήρει καὶ τὸν εὐρίσκει σχεδὸν ἀγνωρίστον, μὲ τὸ ὄχρον καὶ ἀδύνατον πρόσωπόν του, τὸ ὅποσον τοῦ ἔδιδε ὕψος διακεκριμένον. Ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε περιφρονῆσαι τὸν γενναῖον αὐ-

τὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος εἶχε κερδίσει μὲ τὸ αἷμά του ὅλους τοὺς βαθμούς του καὶ ὁ ὁποῖος ἐπανήρχετο τώρα μὲ μέλλον βέβαιον; Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης τὴν παρετήρει καὶ τὴν εὐρίσκει σοβαρὰν καὶ σκεπτικὴν. Ἐβλεπεν ἐνώπιόν του ἄλλην γυναῖκα, πολὺ περισσότερον θελκτικὴν, ἢ ὁποῖα τὸν ἐνθουσίαζεν· οὕτω τὴν εἶχεν ὄνειροπολήσει.

Τὰ μάτια τῶν συνητήθησαν, καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶχε τόσην λατρείαν, ὥστε ἔστρεψε τὰ ἰδικὰ τῆς στενωχωρημένη. Ἦρχε νὰ βραδυάζῃ, αἱ δύο γυναῖκες ἐσηκώθησαν, τὰς ἐσυνώδευσε ἕως εἰς τὴν οἰκίαν τῶν. Τὴν ἐπομένῃ συνητήθησαν καὶ πάλιν καὶ οὕτω καθ' ἐκάστην. Ὁ Δεκέμβριος ἐπέρασε μὲ περισσοτέραν οἰκειότητα, ἐν τούτοις ὁ λοχαγὸς ἔκτοτε ἐφάνετο ὀλίγον νευρικός καὶ μελαγχολικός, ἡ παραχῆ του ἠῤῥαξεν ὅσον ἐπλησίαζε τὸ νέον ἔτος. Ἐπήγαινε συχνὰ εἰς τὸ Παρίσι, κάποια μυστικὴ ἀνησυχία τὸν κατέτρωγε. Μήπως ἠπατήθησαν; Τί μυστήριον ἐτοίμαζε;

Τὴν 31 Δεκεμβρίου εἰς τὰς εἰς δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ. Ἡ χήρα ἐδιάβαζε τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα τῆς, ἢ ὁποῖα εἶχε τοὺς προβιβάσμων τοῦ στρατοῦ. Αἴφνης ἔγεινε κατακόκκινη καὶ ἐφώναξε:

— Ἐπροβιάσθη!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν βήματα βιαστικὰ ἠκούσθησαν, ἡ πόρτα ἤνοιξε καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὅποσον ἐπερίμεναν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν εἰσῆλθεν. Ἐμειδιῶσα πολὺ συγκινημένος, ἐστάθη ἔμπροσθεν εἰς τὰς δύο γυναῖκας. Ἡ γράϊα τοῦ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας.

— Ὡ! ἀγαπητὸ μου παιδί. . . ἰδοὺ λοιπὸν τί σ' ἐτάραττε.

Ἄλλ' ἐκεῖνος στρεφόμενος πρὸς τὴν νέαν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ ὑπερφάνειαν:

— Δεσποινίς, ἔχω τώρα κάποιαν ἐλπίδα μέλλοντος νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σας· σὰς ἀγαπῶ· θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου;

θησαν τρίποδες καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου· ἔλεγον μάλιστα οἱ ἄρχαῖοι, ὅτι ἡ Ἀταλάντη ἐνίκησε τότε τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως Πηλεΐα εἰς τὴν πάλην καὶ ὅτι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους διεγωνίσθησαν καὶ ποιηταὶ ἀγῶνα ποιήματος· καὶ ὅτι ἐνίκησεν ἡ Σίβυλλα, ὅπως εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς γενομένους διὰ τὸν Ἀμφιδάμαντα εἰς τὴν Χαλκίδα ἐνίκησεν εἰς τὴν μουσικὴν ὁ ποιητὴς Ἡσίοδος λαβὼν βραβεῖον τρίποδα. — Ἀναφέρονται ἐπιτάφιοι ἀγῶνες καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως Οἰδίποδος εἰς τὰς Θήβας καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως Οἰδίποδος εἰς τὰς Θήβας καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν Τροίαν ὁπότε μάλιστα ὠραίατα ἄλλα ἔθεσεν ἡ μήτηρ του· του θεὰ Θέτις, λαβούσα αὐτὰ παρὰ τῶν θεῶν.

Σπουδαιότατος ὅμως ἀγῶνας ἔθεσεν (ἀγωνοθέτης) αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς ὁ βασιλεὺς τῆς Φθίας (κατὰ τὴν Ν. Θεσσαλίαν) μετὰ τὴν ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς πυρᾶς καῦσιν τοῦ σώματος τοῦ φίλου του Πατρόκλου, τὸν ὅποσον εἶχε φονεῖσαι ὁ Ἐκτωρ. Οἱ ἀγῶνες ἐτελέσθησαν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Τροίας, ὅπου ἦτο τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν ἢ Ἀναῶν ἢ Ἀργείων, ὅπως ἐλέγοντο συνήθως τότε οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Τοὺς ἀγῶνας τούτους περιγράφει θαυμάσια ὁ Ὀμηρὸς καὶ αὕτη εἶνε ἡ παλαιότατη περιγραφή ἀγῶνων, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν. Ἄλλα ἔθεσεν ὁ Ἀχιλλεύς λέβητας, ἡμίονους, βοῦς ὁποῖαν ἔχομεν. Ἄλλα ἔθεσεν ὁ Ἀχιλλεύς ἀγῶνας ἀγῶνας (αἰχμαλώτους ἢ ἡγορασμένους), σίδηρον (πολύτιμον τότε χρυσὸν), μέταλλον, διότι ἐξωρῆσται δυσκόλως καὶ ἐπομένως ἦτο σπάνιον), ξίφη κ λ. Ἦγωνίζοντο δὲ τόσοι ἀγωνισταί, ὅσα ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα ἐκάστου ἀγωνίσματος. Ἦταν δὲ πάντοτε (πλὴν τῆς δισκοβολίας) περισσότερα τοῦ ἐνός καὶ διαφόρου ἀξίας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσῶ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος περιοδικὸς ἀγὼν, κατὰ τὸν ὅποσον κιθαρωδοὶ ἔψαλλον ὕμνους τοῦ Ἀπόλλωνος καλούμενας παιᾶνας. Ὁ περιφημότερος ἦτο ὁ λεγόμενος νόμος πυθικός. Ἄθλα ἐδίδοτο χρήματα, ἔθεν καὶ ὁ ἀγὼν ἐλέγετο χρηματίτης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Δεῖλοι, ὅπου ἦτο τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐλέγοντο τὸ πάλαι καὶ Πυθῶ, οἱ ἀγῶνες ὠνομάζοντο Πύθια ἢ πυθικοί ἀγῶνες. Ἐὰν φαντασθῶμεν τοιοῦτους ἀγῶνας συνοδεύοντας πολλὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς, θὰ ἐννοήσωμεν, διατὶ βαθμηδὸν οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἤρχισαν νὰ νομίζον καὶ ἔπειτα ἐπίστευσαν ἐντελῶς, ὅτι οἱ ἀγῶνες, ἀφ' οὗ παρηκολούθουν τὰς ἐορτάς, ἦσαν ἀναπόσπαστον μέρος αὐτῶν, ὅτι ἦσαν θρησκευτικοὶ ἀγῶνες, καὶ ὅτι ἐτελοῦντο κατὰ τὰς ἐορτάς, διότι ἀπῆλθον τοῦτο οἱ θεοὶ. Οἱ ἄνθρωποι προσέφεραν οὕτως εἰς τοὺς θεοὺς τὰς ἀπαρχὰς τῆς νεότητος καὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς σωματικῆς ἀρετῆς τῶν, ὅπως προσέφεραν εἰς αὐτοὺς ἀπαρχὰς καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν, τὰ ὅποια «ἠύλγεται» καὶ ἐχάριζεν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία τῶν Θεῶν. Οἱ ἀγῶνες κατήντησαν νὰ εἶνε εἶδος θυσίας.

Ἄλλως τε ἀφοῦ ἔτερπεν τοὺς ἀνθρώπους, ἔπρεπε νὰ τέρπουν καὶ τοὺς Θεοὺς, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἀθάνατοι καὶ σοφώτεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἀνθρώπων, εἶχαν ὅμως τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας καὶ ἀνάγκας, τὰς αὐτὰς μάλιστα ἀδυναμίας, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι. Τοιοῦτοτρόπως τοῦλάχιστον τοὺς ἐφαντάζετο ὁ τότε κόσμος. Διὰ τοῦτο ἀρχαίως τις ποιητὴς λέγει, ὅτι ὁ Ἀπόλλων τῆς Δήλου «ἐτέρπετο» ἐκ τῶν

Ἐχρίσεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς πρώτης ἀρνήσεως καὶ σκεπτομένη ὅλα ὅσα ἔκαμε διὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὴν εὐτυχίαν του, τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της καὶ μετὰ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένον εἰς τὸν ὄμω του, τὰ χεῖλη ἐπάνω εἰς τὰ τόσον ἐνδόξως ἀποκτηθέντα γαλιόνια του, ἔκλυσε ἀπὸ χαρᾶν.

(κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ἡ βαρωνὶς Ἀλεξάνδρα Γριπεμπεργ, Φιλανδή, ἀντιπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου καὶ ἀπεσταλμένη τῆς προέδρου αὐτοῦ λαίδης Aberdeen πρὸς ἴδρυσιν, καὶ εἰς Ἀθήνας κλάδου συνδετικού, ἀντιπροσωπεύοντος τὰς Ἑλληνικὰς γυναικείας ομάδας εἰς τὸ μέγαλον αὐτὸ παγκόσμιον Γυναικεῖον Συνέδριον.

Ἡ βαρωνὶς Γρίπεμπεργ ἠθέλησεν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς της καὶ ἠθέλησεν τὰ κατὰ τὴν δόξαν τοῦ Παγκοσμίου Γυναικεῖου Συνεδρίου εἰς μίαν διάλεξιν, ἣν ἠθέλησεν ἄγγλιστὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ. Αἱ Ἑλληνίδες αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν εἰρηνικὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ὄλον γυναικεῖαν κίνησιν, αἱ καλούμεναι σήμερον νὰ μετὰσχουν ἐναργέστερον τοῦ ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀγῶνος τοῦ φύλου των θέλουν σπεύσει νὰ ἀκούσων τὴν εὐγενῆ ρήτορα, ἡ ὁποία ἐπισκέπτεται τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ιδέας αὐτῆς τῆς τόσον τιμητικῆς διὰ τὰς Ἑλληνίδας.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Αἱ Ἀθηναίαι περνοῦν ὠραίας μουσικὰς ἡμέρας ὅτι ἔχομεν ἐκλεκτὸν εἰς μουσικὴν ἰδιοφυίαν καὶ τέχνην ἠκούσθη κατὰ τὸ ὀκταήμερον αὐτό. Πρῶτη ἡ εἰς τὸν Παρνασσὸν δοθεῖσα συναυλία τῆς μοναδικῆς ἀριστοῦρας μας δος Λουκίας Ἰωάννου, τῆς συνεργασίας τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ εἰς τὸ ἄσμα καὶ τῶν κ. κ. Κέπετζη, Γουίδα, Δέφνερ καὶ Δασκαλάκη ἦτο μία ὑπερτάτη ἀπόλαυσις. Ἄρπην ἔχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούωμεν τόσον ὀλίγον, ὥστε αἱ ἐτήσιοι αὐταὶ συναυλίαι τῆς δος Ἰωάννου, μετὰ πρόγραμμα τόσον ἐκλεκτὸν καὶ ποικίλλον νὰ ἀποτελοῦν ὠραίαν μουσικὴν ἐορτήν.

Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη μετὰ θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν, πρωταγωνιστοῦσης πάντοτε τῆς δος Ἰωάννου, ἡ ὁποία εἰσεύρει νὰ σκορπίσῃ μετὰ τὴν χρυσὴν ἄρπην της κύματα συγκινήσεων ἠδονικῶν καὶ νὰ δίδῃ εἰκόνας γραφικὰς ἀπὸ τὰς ὠραιότερας.

Ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τέλους αἱ Ἀθηναίαι ἀπαίτησαν ὀριστικῶς, ἐσκορπίσε καὶ πάλιν μετὰ τὴν μαγείαν τῆς κρυσταλλίνης φωνῆς της τὴν γοητείαν τοῦ ἄσματος της καὶ ἐκίνησε τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἀκροατηρίου της.

Ἐν γένει ἡ συναυλία ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον ἐκλεκτὰς καὶ ἀπολαυστικὰς τῆς περιόδου αὐτῆς.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον πάλιν προχθὲς τὸ βράδυ οἱ κ. κ. Καζαντζῆ καὶ Νικολάου ἔδωκαν τὴν ἰδικὴν των συναυλίαν, τῇ συμπράξει τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ, τῆς Δος Καζαντζῆ καὶ τοῦ

κ. Sacerdote. Ὁ κ. Καζαντζῆς ὁ δαιμόσιος αὐτὸς νεαρὸς βιολιστὴς ἤρχισε μετὰ τὴν συμφωνίαν εἰς *mi* τοῦ Mendelsohn. Ἐπῆρξεν ἀπλοῦστατα τέλειος. Τὸ βιολί εἰς τὰ χεῖρα του ἐμψυχόνεται καὶ ψάλλει καὶ ψάλλει, θίγον τὰς τρυφερώτερας χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οἱ Variations του εἰναι θαῦμα τέχνης, μουσικῆς ἐκφράσεως καὶ χρώματος. Καὶ εἰς τὴν Trille du Diable καὶ εἰς τὴν Polonaise ὁ κ. Καζαντζῆς ἐχειροκροτήθη, ἐπευφημήθη καὶ ὑπῆρξε τέλειος. Ἡ κ. Φωκᾶ καὶ εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν ἔδωκε πάλιν νέα καὶ ὠραία δείγματα τῆς μεγάλης τέχνης της. Εἰς τὸ Grand Air des Huguenots ἰδίως τὸ ἀκροατήριόν της δὲν ἤμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν του. Ἀφελῆς, συμπαιθεστῆτη, ἀνοίγει τὸ στόμα της καὶ σκορπᾷ μελωδίαν καὶ κελαιδεῖ ἀπλοῦστατα καὶ χωρὶς κόπον τὰ δυσκολώτερα πράγματα. Προχθὲς μία κυρία μουσικὸς μοῦ ἔλεγε διὰ τὴν κ. Φωκᾶ. Εἶναι ἡ μόνη γυναικίκα, τὴν ὁποίαν ἤκουσα εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ τραγουδῇ τόσον σωστά, τόσον τεχνικῶς καὶ τόσον εὐκολα.

Ἡ Δος Καζαντζῆ μετὰ τὴν ὠραίαν ἐκτέλεσιν τῆς Ballade en sol mineur τοῦ Chopin καὶ τῆς Polonaise en *mi* τοῦ Listz ἐπιστοποίησε καὶ πάλιν τὴν δικαίαν φήμην της ὡς πιανιστρίαν τῆς πρώτης γραμμῆς καὶ ὁ κ. Νικολάου ὁ πάντοτε ἀκούσιμος εὐχαρίστως, ὑπερέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ Souge d' une Nuit d' été, ὅπου ἠδυνήθη νὰ ἐπιδείξῃ ὅλην τὴν τέχνην του καὶ ὄλον τὸ βάθος καὶ τὴν γοητείαν τῆς φωνῆς του.

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

JOUVENTINE ANABHΤΗΡΙΟΝ ΥΔΩΡ

I. KANTZOYK

Πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς φυσικῆς χροῖας τῆς κόμης, τοῦ γενείου καὶ τῶν δερμάτων

Πλεῖστα ὅσαι σκευασίαι συνεστῆθησαν μετ' ἐπαίνων μέχρι τοῦδε πρὸς βαφὴν τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου, ἀλλ' ἅπασαι σχεδὸν συντεθεῖσαι παρ' ἀνδρῶν ἀμοιρούντων πρακτικῶν γνώσεων ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς χημείας καὶ τῆς ὑγιεινῆς, αὐταὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καταγγέλλουσιν, καὶ ἵνα μηδὲμιᾶς τὸ ὄνομα ἀναφέρωμεν θέλει ἐπαρκέσει ἡμῖν νὰ ἀποδείξωμεν ἐνταῦθα τὰ ἐλάχιστα αὐτῶν ἐλαττώματα, ἵνα πάντες οἱ χρῆσιν αὐτῶν ποιητάμενοι ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀξίαν τῆς ἡμετέρας ἐκτιμήσεως.

Αἱ μὲν τούτων ὑπὲρ τὸ δέον χημικὰς ἐνώσεις περιέχουσαι, εἰς δὲ δυσχεροῦσι τὴν ἐφαρμογὴν ἔχουσι τὸ σοβαρὸν ἐλάττωμα τοῦ κλιδοῦν τὸ δέρμα καὶ παρέχουσι τῇ κόμῃ καὶ τῷ γενεῖω ἀπόχρωσιν λίαν ἐντόνον, ἧτις μεταβάλλει τὴν φυσιογνωμίαν ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἀσθενέστεραι οὐσαι ἀπαιτοῦσι τὴν συχνὴν χρῆσιν. καθ' ἣν ὁ χρώμενος αὐτὴν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν κόμην καὶ τὸ γενεῖον αὐτοῦ διερχόμενα διαδοχικῶς δι' ὅλων τῶν χρωμάτων τοῦ οὐραίου τόξου, καὶ ἄλλαι τέλος, σχεδὸν ἀδρηνεῖς οὐσαι, ἀπαιτοῦσι χρῆσιν διηνεκῆ, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν ἄτομα ἠναγκασμένα ἀδιαλείπτως νὰ ἐνασκολῶνται εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν.

Ἐκτὸς δὲ τῶν δυσχερειῶν τούτων, καθήκον ἡμῖν ἡγοῦμεθα ἀποδείξει κατὰ τὴν γνώμην πάντων τῶν ἰατρῶν, ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν περιέχει βάσεις ἐπιπλαθεῖς τῇ ὑγείᾳ καὶ ὅτι ἡ ἡμεροσία χρῆσις ὑγροῦ ἐν καταστάσει διηνεκοῦς ὑγρῆσις διατηροῦντο τὴν κεφαλὴν, προξενεῖ ἀφεύκτως κεφαλαλγίαν, νευραλγίαν, ὀδονταλγίαν, ρευματισμοῦ ἐπικρανίου, κατάρρους αἱ ἄλλα παρόμοια κακά.

Τουναντίον. ΤΟ ΑΝΗΒΗΤΗΡΙΟΝ ΥΔΩΡ JOUVENTINE ἀποτελεῖται ἐξ ἐνώσεως μὴ ὑποκειμένη εἰς τὰς κακὰς ταύτας συνεπειὰς. Ἡ χημικὴ αὐτοῦ σύνθεσις ἀναποκρίνεται πρὸς ἀπίσταν τὰς ἀποχρώσεις ἀπὸ τοῦ καστανοῦ μέχρι τοῦ μέλανος, ἄνευ κινδύνου τοῦ ἐκτίθεσθαι εἰς τὰ ἀμφίβολα ἐκεῖνα χρώματα, ἀτινα προδίδουσι τὸν χρώμενον τοιαύτην τινὴ σκευασίαν, ἄνευ ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦμένου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἤδη χρήσεως παρέχει ἀπόχρωσιν φυσικὴν, ἣν μετ' ὀλίγας δύναται τις νὰ περιγράψῃ εἰς τὸ βεβύτερον μέλαν χρῶμα.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ